

Arrest

nr. 148 742 van 29 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf van 19 november 2014 (bijlage 15*quater*) en van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAENE, die loco advocaat E. Robberechts verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 september 2014 dient verzoeker een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in het kader van gezinshereniging op grond van artikel 10 en 12*bis*, § 1, tweede lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15*quater*). Verzoeker wordt hiervan op 1 januari 2015 in kennis gesteld. Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“BESLISSING TOT ONONTVANKELIJKHEID VAN EEN AANVRAAG VOOR EEN TOELATING TOT VERBIJF

Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹ is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 10.09.2014 2 in toepassing van de artikelen 10,12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: B
Voorna(a)m(en): I
Nationaliteit: Marokko
(...)

om de volgende reden onontvankelijk: Betrokkene haalt aan dat hij gehuwd is, dat hij haar kindje als het zijne beschouwd, dat zij ook samen een gemeenschappelijk kindje hebben, dat zij gelukkig zijn en een leven in België wensen op te bouwen, dat hij informaticus is en dat dit een knelpuntberoep betreft, dat hij vast werk heeft vanaf hij zijn arbeidskaart heeft, dat zijn toekomst in België ligt en hij in Marokko niets te zoeken heeft.

Bovenstaande argumenten rechtvaardigen niet dat de aanvraag gezinshereniging bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van betrokkene ingediend wordt en niet via de bevoegde diplomatieke post in Marokko. Het feit dat betrokkene een effectief huwelijks - en gezinsleven onderhoudt betreffen elementen die hier in casu niet in vraag worden gesteld. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn familie in België, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Van zodra betrokkene zich in zijn land van herkomst in regel heeft gesteld met de Belgische immigratiewetgeving, staat het hem vrij zich terug te verenigen met zijn familie op het Belgisch grondgebied. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten verstoort het gezinsleven niet ernstig.

Vanaf betrokkene via de Belgische diplomatieke post in het bezit gesteld werd van het vereiste D visum kan hij zijn toekomst in België verder uitbouwen. De gegevens dat betrokkene reeds verschillende cursussen volgde en oog heeft op werk in België, kunnen zijn sociaal - economische (re) integratie in het Rijk enkel positief beïnvloeden. Een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene (Marokko) om een visumaanvraag in te dienen brengt kosten en inspanningen mee, maar hier hebben andere vreemdelingen echter ook mee te kampen.

Betrokkene is aldus niet getroffen door buitengewone en onvoorziene omstandigheden om de aanvraag aldaar in te dienen, als bedoeld in hoofde van art 12 bis , §1, 3° VW. Het is voor betrokkene aldus niet onmogelijk om tijdelijk naar zijn land van herkomst terug te keren, en de huidige beslissing stuurt op geen enkele wijze aan dat de toekomst van betrokkene in Marokko zou liggen in plaats van in België; wel dat de geijkte procedure dient te worden gevolgd volgens de bepalingen van art 10 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 19 november 2014 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan verzoeker op 30 januari 2015 in kennis wordt gesteld. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten
De heer
Naam: B.
Voornaam: I.
Geboortedatum: 05.12.1983
Geboorteplaats: OUAZZANE,
Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2)' tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiteindelijk

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid: □ 2°

o de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

REDEN VAN DE BESLISSING

ART 7,1,2° : Legaal verblijf in België verstreken"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een eerste exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de tweede bestreden beslissing aangezien deze onvoldoende samenhang zou vertonen met de eerste bestreden beslissing. Voorts werpt de verwerende partij een tweede exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de tweede bestreden beslissing wegens een gebrek aan belang gezien de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde voorzien in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere.

Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag voor een toelating van verblijf. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Marokko verhinderen om daar bij de bevoegde Belgische diplomatieke post een visumaanvraag in te dienen, eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beoordeling van de aanvraag voor een toelating tot verblijf blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit wordt bevestigd door het feit dat het bestreden bevel (bijlage 13) op dezelfde dag en door dezelfde attaché werd genomen en ondertekend als de eerste bestreden beslissing en dat de beslissingen ook op dezelfde dag aan verzoeker werden ter kennis gebracht. Hieruit blijkt de verknochtheid tussen het bestreden bevel en de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, worden de beroepen tegen deze beslissingen, in het belang van een goede rechtsbedeling, samen behandeld en berecht.

Voorts stelt de Raad vast dat van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Zo dient de gemachtigde onder meer krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de

betrokkene. De beslissing tot verwijdering wordt in artikel 1 van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Er wordt *in casu* niet betwist dat de tweede bestreden beslissing moet worden beschouwd als een beslissing tot verwijdering. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de tweede bestreden beslissing. Aangezien verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met het belang van het kind en een schending van artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 8 EVRM wordt aangevoerd, blijkt voldoende het belang van verzoeker bij onderhavig beroep aan en dient de aangevoerde schending dan ook te worden onderzocht.

De excepties van onontvankelijkheid vanwege de verwerende partij kunnen niet worden aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht dat hij als volgt toelicht:

“De bestreden beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor toelating tot verblijf stelt dat de aangehaalde elementen in de motiveringsbrief, met name dat hij gehuwd is, een gemeenschappelijk kind heeft, een informaticus is en dus een knelpuntberoep kan uitoefenen en zo een toekomst in België heeft, niet zouden rechtvaardigen dat de aanvraag bij het gemeentebestuur wordt ingediend.

Het feit dat betrokkene een huwelijks- en gezinsleven onderhoudt, wordt niet in vraag gesteld doch wordt er overwogen dat de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering is en dus geen definitieve scheiding met zich brengt van de familie in België zodat het geen onherstelbaar of ernstige schade zou meebrengen.

Zodoende concludeert men dat verzoeker niet getroffen is door buitengewone en onvoorziene omstandigheden om de aanvraag in Marokko in te dienen vermits het niet onmogelijk is tijdelijk naar zijn land van herkomst terug te keren.

Vastgesteld moet worden dat dit een zeer standaard motivering is en het duidelijk is dat bij de beoordeling er geen concrete toetsing werd gedaan aan de elementen in dit dossier.

Men betwist het bestaan van een huwelijks- en gezinsleven niet, doch stelt in het algemeen dat een tijdelijke scheiding geen onherstelbare schade met zich mee zou brengen en mogelijk moet zijn teneinde het verblijf aan te vragen in Marokko.

Evenwel gaat men daarbij voorbij aan het feit dat er een zeer jong kind in het gezin is van amper anderhalf jaar oud en er ook nog een ouder kind in het gezin aanwezig is. Deze specifieke omstandigheden werden niet overwogen in de motivering terwijl de jonge leeftijd van kinderen wel degelijk een belangrijke rol speelt wanneer de afweging moet gemaakt worden of een tijdelijke scheiding van het gezin al of niet schade met zich zou meebrengen.

Het is algemeen gekend dat een kind van anderhalf jaar zich volop bevindt in de hechtingsfase en zich daarbij zal hechten aan de zorgpersonen met wie hij of zij dagelijks betrokken is.

Een verblijf in het buitenland voor het aanvragen van een visum gezinshereniging zou op zijn minst 6 maanden duren welke termijn nogmaals kan verlengd worden met 2x 3 maanden zodat in het slechtste geval verzoeker tot een jaar gescheiden zou zijn van zijn gezin. Het hoeft niet gezegd dat het zeer jonge kind alsdan totaal vervreemd zal zijn van zijn vader en wanneer verzoeker dan zou terugkeren hij dit vervreemdingsproces zal moeten trachten om te keren hetgeen geenszins een evidentie is.

Het is ook zeer schadelijk in hoofde van het kind om op jonge leeftijd van een ouder gescheiden te zijn en tast in belangrijke mate het hechtingsproces en vertrouwensband aan die er tussen ouders en kind moet bestaan.

De leeftijd van het kind laat ook niet toe dat het gebrek aan persoonlijke en fysieke contacten wordt vervangen door telefonische contacten teneinde de vervreemding tegen te gaan.

Niettegenstaande zeer duidelijk in de motivering werd aangegeven dat er in het gezin een zeer jong kind aanwezig is, werd hierover met geen woord gerept in de motivering die zich beperkt tot een standaardformulering.

Zodoende werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

De motivering van de bestreden beslissing laat dus niet toe te begrijpen waarom geconcludeerd wordt dat verplichtingen in hoofde van verzoeker ten aanzien van zijn gezin en zeer jong kind niet kunnen beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van art. 12bis par. 1 2de lid ten 3de, Vreemdelingenwet. De motivering is dan ook onvolledig en niet draagkrachtig vermits niet toegelaten wordt de precieze overwegingen die aan de basis liggen van een belangrijk onderdeel van de beslissing te kennen (RVV 04.02.2013 nr. 96.544)”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 12bis, § 7, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Art. 12bis par. 7 van de Vreemdelingenwet stelt dat het vereist is dat steeds rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind bij het nemen van een beslissing in toepassing van art. 12 bis Vreemdelingenwet.

Door eenvoudigweg te stellen dat een tijdelijke scheiding van het gezin geen onherstelbare of minstens ernstige schade zich zou meebringen, is men voorbij gegaan aan de specifieke situatie van de aanwezigheid van een zeer jong kind dat nog volop in de hechtingsfase zit.

Het hoger belang van het kind vereist wel degelijk dat het op die jonge leeftijd kan vertoeven in de nabijheid van zijn beide ouders en niet gedwongen wordt om voor een lange tijd onthouden te worden van contact met één van zijn ouders.

De inmenging in een gezinsleven dient gerechtvaardigd te zijn en mag geen inbreuk maken op art. 8 EVRM dat het recht op huwelijk- en gezinsleven als een fundamenteel recht bestempelt.

Dit recht kan slechts aangetast worden met het oog op bepaalde doeleinden die beperkend zijn opgesomd in het EVRM waarbij moet vastgesteld worden dat geen één van deze doeleinden in onderliggend geval voorhanden is.

De inmenging kan dan ook niet verantwoord worden, rekening houdend met de zeer jonge leeftijd van het kind en het hoger belang dat steeds moet in rekening gebracht worden (RVV 29.06.2010 nr. 45.618).

De aan verzoeker opgelegde verplichting om zich terug naar Marokko te begeven om er de nodige documenten te bekomen voor een terugkeer naar België en aldaar een heel aantal maanden te wachten op een beslissing over zijn aanvraag staat duidelijk buiten verhouding tot de inmenging in het recht op gezinsleven. (RVS 11.12.2002 nr. 113.2.526).”

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel dat hij als volgt uiteenzet:

“Zoals hoger reeds aangegeven dient in casu er een afweging gemaakt te worden tussen enerzijds de belangen van het gezin en het hoger belang van het zeer jonge kind, en anderzijds de verplichting aan verzoeker om terug te keren naar Marokko om aldaar het visum voor gezinshereniging aan te vragen.

Het staat buiten kijf dat verzoeker voldoet aan alle voorwaarden om tot deze gezinshereniging toegelaten te worden.

De verwantschapsband staat vast via zijn huwelijk dat werd afgesloten na onderzoek schijnhuwelijk en tussenkomst van de rechtbank terwijl er intussen een gemeenschappelijk kind is.

De echtgenote bezit over voldoende huisvesting en eveneens over voldoende inkomsten zodat aan alle voorwaarden voldaan is.

De terugkeer naar Marokko om de vraag aldaar in te dienen is dan ook louter formalistisch.

De belasting dat dit met zich meebrengt is echter niet in verhouding met de concrete situatie van verzoeker: enerzijds verblijft deze reeds in België sinds 2008 waarbij hij een regulier verblijf als student kende om nadien in het huwelijk te treden en een gezin hier te stichten.

Hij heeft een opleiding van informaticus gevolgd en kan hier dan ook onmiddellijk aan de slag vermits dit gaat om een knelpuntberoep teneinde een grotere economische stabiliteit voor zijn gezin te voorzien.

Na 7 jaar van verblijf in België heeft hij geen huisvesting, laat staan bron van inkomsten in Marokko, noch dichte familieleden alwaar hij terecht kan teneinde een periode van minstens 6 maanden te verblijven in afwachting van de afhandeling van zijn visumaanvraag. Bovendien is er geen zekerheid omtrent de exacte termijn dat verzoeker in Marokko zou moeten wachten vermits de termijn pas begint te lopen na ontvangst van het dossier in Brussel en er heel vaak vertragingen zijn bij doorsturing via de ambassade. Bovendien kan de dienst Vreemdelingenzaken de behandelingstermijn nog verlengen ook zodat met geen enkele zekerheid kan gesteld worden hoelang het verblijf van verzoeker in Marokko zal duren.

Daartegenover staat dat hij mede instaat voor zijn gezin met twee kleine kinderen terwijl zijn echtgenote fulltime werkt en hij dan ook zich dagdagelijks bezighoudt met de opvang van de kinderen.

Verzoeker noch zijn echtgenote hebben hier voor het overige familie wonen zodat zij zich niet kunnen beroepen op andere mensen voor de opvang van hun kinderen ingeval dat verzoeker dient terug te keren naar Marokko terwijl de echtgenote als alleenstaande moeder financieel het niet zal aankunnen om voor twee kinderen fulltime kinderopvang te betalen.

Indien verzoeker hier eveneens aan het werk zal gaan, zal het gezin twee inkomsten verwerven en draagkrachtig genoeg zijn voor fulltime kinderopvang, hetzij zal moeder een deel van de opvang terug op zich kunnen nemen.

De aanwezigheid van verzoeker is dan ook noodzakelijk met het oog op het welzijn van de kinderen.

Tenslotte, zoals gezegd, betekent de afwezigheid voor een niet afgelijnde periode een vervreemding van het zeer jonge kind, hetgeen naderhand moeilijk te herstellen zal zijn. De schade die alsdan zal rechtgezet moeten worden is manifest groter en van hoger belang dan het belang om verzoeker te verplichten de procedure vanuit Marokko te voeren nu vaststaat dat sowieso aan alle voorwaarden is voldaan en het gaat om louter formalistische redenen.

De beslissing is dan ook niet genomen met de nodige overweging van de verschillende belangen en is disproportioneel met het doel dat door de beslissing wordt nagestreefd.”

Gelet op hun nauwe samenhang worden deze drie middel samen onderzocht en besproken.

4.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“De drie middelen zullen samen worden behandeld, gelet op de samenhang van de juridische en feitelijke toelichtingen ervan.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip “afdoende” houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke bepalingen, op een duidelijke wijze gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die zouden rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Behoudens het feit dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de daarin opgenomen overwegingen wel degelijk betrekking hebben op de concrete situatie van verzoeker en dat er aldus geen sprake is van een standaardmotivering, dient te worden opgemerkt dat de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Het volstaat dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. (R.v.V., 25 januari 2012, nr. 73 906)

Er wordt geen schending aangetoond van de formele motiveringsplicht.

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen". (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

Zoals in de bestreden beslissing werd aangegeven, verstoort de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, het voorgehouden gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. (zie: R.v.V., 9 februari 2010, nr. 38 367)

Bijgevolg, toont hij niet aan dat die overweging in de thans bestreden beslissing kennelijk foutief of onredelijk zou zijn dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van een buitengewone omstandigheid.

Artikel 8 EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43)

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43)

De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van de begrippen "familie- en gezinsleven" en "privéleven". Het betreffen autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. (zie: EHRM, 12 juli 2001, K. en T./ Finland, §150)

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

"Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V., 17 februari 2011, nr. 56 202)

Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet onderzocht worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt geen toetsing aan artikel 8, tweede lid EVRM.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, §36), hetgeen geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt.

Verzoeker verblijft illegaal in het land. Het betreft derhalve een eerste toelating.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. (R.v.V., 5 oktober 2012, nr. 89.235)

In een geval dat zowel betrekking heeft op het gezinsleven, evenals op immigratie, zal de omvang van de verplichtingen van een Staat familieleden van personen die daar verblijven tot zijn grondgebied toe te laten afhangen van de specifieke omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. Daarbij zal rekening moeten worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven wordt effectief verbroken, de omvang van de banden met de Verdragsluitende Staat, de eventuele aanwezigheid onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven uit te bouwen of voor te zetten in het land van herkomst of elders, de vraag of er factoren aangaande immigratiecontrole spelen (bijvoorbeeld, een geschiedenis van schendingen van het vreemdelingenrecht) en overwegingen van openbare orde of het algemeen belang.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70)¹

1 "The Court further reiterates that Article 8 does not entail a general obligation for a State to respect immigrants' choice of the country of their residence and to authorise family reunion in its territory. Nevertheless, in a case which concerns family life as well as immigration, the extent of a State's obligations to admit to its territory relatives of persons residing there will vary according to the particular circumstances of the persons involved and the general interest (see Gül, cited above, § 38; and Rodrigues da Silva and Hoogkamer, cited above, § 39). Factors to be taken into account in this context are the extent to which family life is effectively ruptured, the extent of the ties in the Contracting State, whether there are insurmountable obstacles in the way of the family living in the country of origin of one or more of them and whether there are factors of immigration control (for example, a history of breaches of immigration law) or considerations of public order weighing in favour of exclusion (see Rodrigues da Silva and Hoogkamer, cited above, ibid.; Ajayi and Others v. the United Kingdom (dec.), no. 27663/95, 22 June 1999; Solomon v. the Netherlands (dec.), no. 44328/98, 5 September 2000). Another important consideration is whether family life was created at a time when the persons involved were aware that the immigration status of one of them was such that the persistence of that family life within the host State would from the outset be precarious (see Jerry Olajide Sarumi v. the United Kingdom (dec.), no. 43279/98, 26 January 1999; Andrey Sheabashov c. la Lettonie (dec.), no. 50065/99, 22 May 1999). Where this is the case the removal of the non-national family member would be incompatible with Article 8 only in exceptional circumstances (see Abdulaziz, Cabales and Balkandali, cited above, § 68; Mitchell v. the United Kingdom (dec.), no. 40447/98, 24 November 1998, and Ajayi and Others, cited above; Rodrigues da Silva and Hoogkamer, cited above, ibid.)." (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70)

In de zaak Antwi and Others v. Norway wees het EHRM op het belang van het element dat het kind van de illegale ouder die aan de terugkeerverplichting werd onderworpen geen bijzondere zorgen nodig had en dat niets erop wees dat de moeder, die de Noorse nationaliteit had verkregen, niet in staat zou zijn om voldoende zorg te verschaffen. (EHRM, Antwi and others v. Norway, 14 februari 2012, n°26940/10, §99)² Tevens oordeelde Hof dat de concrete omstandigheden van die zaak fundamenteel verschilden van de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot het arrest Nunez v. Norway, omdat het kind niet kwetsbaar was gemaakt door eerdere verstoringen en stress in haar zorgsituatie, in tegenstelling tot de kinderen van mevrouw Nunez, die reeds hadden geleden omwille van de lange duur vooraleer een definitieve beslissing werd genomen inzake uitwijzing van hun moeder, die steeds had ingestaan voor de dagelijkse zorgen voor haar kinderen, wat het Hof had beoordeeld als 'uitzonderlijke omstandigheden' (EHRM, Antwi and others v. Norway, supra, §§ 100- 101, vergelijk Nunez, supra, §§ 79-81).³

Daargelaten of er sprake is van een voldoende hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat het voorgehouden gezinsleven door verzoeker werd ontwikkeld op een ogenblik dat verzoeker zich in illegaal verblijf bevond.

Uit een illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, kunnen geen rechten worden geput.

Het voorgehouden gezinsleven van verzoeker werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat hij zich bewust was of diende te zijn van zijn illegale verblijfsstatus in België en aldus niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het

2 “99. As also observed by the High Court, it does not emerge that the third applicant had any special care needs or that her mother would be unable to provide satisfactory care on her own.”
3 “100. Moreover, the Court considers that there are certain fundamental differences between the present case and that of Nunez where it found that the impugned expulsion of an applicant mother would give rise to a violation of Article 8 of the Convention. In reaching this finding, the Court attached decisive weight to the exceptional circumstances pertaining to the applicant’s children in that case, which were recapitulated in the following terms in its judgment (cited above, § 84):

“Having regard to all of the above considerations, notably the children’s long lasting and close bonds to their mother, the decision in the custody proceedings [to move the children to the father], the disruption and stress that the children had already experienced and the long period that elapsed before the immigration authorities took their decision to order the applicant’s expulsion with a re-entry ban, the Court is not convinced in the concrete and exceptional circumstances of the case that sufficient weight was attached to the best interests of the children for the purposes of Article 8 of the Convention.”

101. Unlike what had been the situation of the children of Mrs Nunez, the third applicant had not been made vulnerable by previous disruptions and distress in her care situation (compare Nunez, cited above, §§ 79 to 81).”

Daargelaten of er sprake is van een voldoende hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat het voorgehouden gezinsleven door verzoeker werd ontwikkeld op een ogenblik dat verzoeker zich in illegaal verblijf bevond.

Uit een illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, kunnen geen rechten worden geput.

Het voorgehouden gezinsleven van verzoeker werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat hij zich bewust was of diende te zijn van zijn illegale verblijfsstatus in België en aldus niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het Rijk precair was. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht hij de Belgische Staat voor een “fait accompli” te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82)

Verzoeker toont niet aan zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden, noch toont hij aan dat er effectieve hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van het voorgehouden gezinsleven in het land van herkomst of elders.

Zoals reeds aangegeven, heeft de thans bestreden beslissing als dusdanig slechts een tijdelijke scheiding tot gevolg, en verstoort dergelijke tijdelijke scheiding het voorgehouden gezinsleven niet in die mate dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker kan om voormelde reden evenmin ernstig voorhouden als zou verwerende partij bij het nemen van de thans bestreden beslissing geen rekening hebben gehouden met het hoger belang van het kind.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Hij toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het eerste middel, het tweede middel en het derde middel zijn niet ernstig.”

4.3. Verzoeker ontwikkelt inhoudelijke argumenten tegen de bestreden beslissing en voert uitdrukkelijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.4. De aanvraag om toelating tot verblijf werd ingediend in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;[...].”

Artikel 12bis, § 1, eerste lid en tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

[...]

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit:

[...].”

Op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet is de echtgenoot van een derdelander met een onbepaald verblijf van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits hij evenwel voldoet aan bepaalde voorwaarden. Artikel 12bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet verder dat de vreemdeling die zich in één van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt, in beginsel zijn aanvraag in principe moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Hierop zijn enkele uitzonderingen voorzien, waaronder de situatie waarin de aanvrager zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar het vereiste visum te vragen en hij alle vereiste bewijzen overmaakt, zoals wordt gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

4.5. *In casu* werd de aanvraag om toelating tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoeker betwist deze beoordeling en stelt dat er geen concrete toetsing werd gedaan aan elementen in het dossier. Hij wijst op het feit dat er een zeer jong kind in het gezin is, van anderhalf jaar oud, dat volop in de hechtingsfase is. Hij merkt op dat een verblijf in het land van herkomst op zijn minst zes maanden kan duren en dat deze termijn tot tweemaal met drie maanden kan worden verlengd, zodat hij in het slechtste geval een jaar van zijn gezin wordt gescheiden en het jonge kind van zijn vader zal vervreemden. Dit tast het hechtingsproces en de vertrouwensband tussen ouders en kind, voorts laat de leeftijd van het kind niet toe dat het gebrek aan persoonlijke en fysieke contacten wordt vervangen door telefonische contacten om vervreemding tegen te gaan. Verzoeker stelt dat met geen woord wordt gerept in de motivering over de aanwezigheid van een zeer jong kind en dat de motivering is beperkt tot een standaardformulering. Verder wijst verzoeker op artikel 12bis, § 7, van de Vreemdelingenwet dat vereist dat in de besluitvorming steeds rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind. Dit hoger belang van het kind vereist dat het op die jonge leeftijd kan vertoeven in de nabijheid van zijn beide ouders en niet gedwongen wordt om voor lange tijd te worden onthouden van contact met één van zijn ouders. Tenslotte stipt verzoeker aan dat een afweging moet worden gemaakt tussen de belangen van het gezin en het hoger belang van het kind, enerzijds, en anderzijds de verplichting aan verzoeker om terug te keren naar Marokko om daar een visum voor gezinshereniging aan te vragen. Hij

meent dat de beslissing niet is genomen met de nodige overweging van de verschillende belangen en disproportioneel is met het doel dat door de beslissing wordt nagestreefd.

4.6. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een toelating tot verblijf toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of verzoeker aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

Wat buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet wordt niet gedefinieerd in de Vreemdelingenwet.

Aanwijzingen over de invulling en de beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden, met name in het licht van het belang van het kind, kunnen worden teruggevonden in het Unierecht. De Raad is in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, er toe gehouden om nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht uit te leggen. De Raad dient nationale bepalingen of regelingen niet enkel uit te leggen op basis van relevante secundair Unierecht (d.i. richtlijnconform) maar er ook op toe te zien dat deze uitlegging niet in conflict komt met de Unierechtelijke beschermde grondrechten of andere algemene beginselen van Unierecht. Kortom, nationale bepalingen of regelingen, in zoverre zij onder de werkingssfeer van het Unierecht vallen, moeten ook Handvestconform worden uitgelegd. (HvJ 5 oktober 2004, zaak C-397/01 tot C-403/01, *Pfeiffer*, pt. 114; HvJ 23 april 2009, zaak C-378/07 tot C-380/07, *Angelidaki e.a.*, pt. 197-198, HvJ 19 januari 2010, zaak C-555/07, *Kücükdeveci*, pt. 48; HvJ 13 november 1990, zaak C-106/89, *Marleasing*, pt. 8.). De Raad dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voorzover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

Artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 5 van de Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Richtlijn 2003/86/EG) dat betrekking heeft op de indiening en de behandeling van het verzoek tot toegang en verblijf in het kader van het recht op gezinshereniging.

Artikel 5, lid 3 van richtlijn 2003/86/EG bepaalt:

“Het verzoek wordt ingediend en behandeld wanneer de gezinsleden verblijven buiten het grondgebied van de lidstaat van verblijf van de gezinshereniger.

In afwijking hiervan kan een lidstaat in passende gevallen aanvaarden dat een verzoek wordt ingediend wanneer de gezinsleden zich reeds op zijn grondgebied bevinden.”

Artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet dat stipuleert dat *“In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind”* vormt meer precies de omzetting naar Belgisch recht van artikel 5, § 5 van de Richtlijn 2003/86/EG. Artikel 5, § 5 van richtlijn 2003/86/EG bepaalt: *“Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen .”*

Ten deze moet worden gewezen op de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak C-540/03 (*Parlement v. Raad*) van 27 juni 2006, waar wordt gesteld:

“52 Om te beginnen moet eraan worden herinnerd dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM deel uitmaakt van de grondrechten die volgens vaste rechtspraak van het Hof in de communautaire rechtsorde worden beschermd (reeds aangehaalde arresten Carpenter, punt 41, en Akrich, punten 58 en 59). Dit recht om samen te leven met zijn naaste verwanten brengt voor de lidstaten verplichtingen mee die negatief kunnen zijn, wanneer één van de lidstaten een persoon niet mag uitzetten, of positief, wanneer hij verplicht is een persoon toe te laten op zijn grondgebied en er te laten verblijven.

53 Zo heeft het Hof geoordeeld dat ook al waarborgt het EVRM het recht van een buitenlander om een bepaald land binnen te komen of er te verblijven niet als een grondrecht, het uitsluiten van een persoon uit een land waar zijn naaste verwanten wonen, een inmenging kan zijn in het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8, lid 1, EVRM (reeds aangehaalde arresten *Carpenter*, punt 42, en *Akrich*, punt 59)

54 Zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld in § 31 van zijn arrest *Sen v. Nederland* van 21 december 2001, kan voorts „artikel 8 [EVRM] positieve verplichtingen meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijke ‚eerbiediging‘ van het gezinsleven. De op dergelijke verplichtingen toepasselijke beginselen zijn vergelijkbaar met die welke gelden voor negatieve verplichtingen. In beide gevallen moet rekening worden gehouden met het juiste evenwicht dat tot stand moet worden gebracht tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving in haar geheel; in beide gevallen beschikt de staat over een bepaalde beoordelingsmarge (arresten *Gül* [v. Zwitserland van 19 februari 1996, *Recueil des arrêts et décisions*, 1996-I], blz. 174, § 38, en *Ahmut* [v. Nederland van 28 november 1996, *Recueil des arrêts et décisions*, 1996-VI, blz. 2030], § 63)“.

55 In § 36 van het reeds aangehaalde arrest *Sen v. Nederland* heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens als volgt herinnerd aan de ter zake van gezinshereniging toepasselijke beginselen, zoals die in § 38 van voormeld arrest *Gül v. Zwitserland* en in § 67 van voormeld arrest *Ahmut v. Nederland* zijn geformuleerd:

„a) De omvang van de verplichting van een staat om verwanten van immigranten op zijn grondgebied toe te laten, is afhankelijk van de situatie van de belanghebbenden en het algemeen belang.

b) Krachtens een vast volkenrechtelijk beginsel hebben de staten, onverminderd hun verdragsverplichtingen, het recht om de toegang van niet-onderdanen tot hun grondgebied te controleren.

c) Wat immigratie betreft, kan artikel 8 niet aldus worden uitgelegd dat het voor een staat de algemene verplichting omvat om de keuze van getrouwde koppels met betrekking tot hun gemeenschappelijke woonplaats te eerbiedigen en de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.“

56 Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verduidelijkt dat het bij zijn analyse rekening houdt met de leeftijd van de betrokken kinderen, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij van verwanten afhankelijk zijn (arrest *Sen v. Nederland*, reeds aangehaald, § 37; zie ook arrest *Rodrigues da Silva v. Nederland* van 31 januari 2006, § 39).

57 Het Verdrag inzake de rechten van het kind erkent eveneens het beginsel van de eerbiediging van het gezinsleven. Het verdrag is gebaseerd op de in de zesde overweging ervan tot uitdrukking gebrachte erkenning dat het kind voor de harmonische ontplooiing van zijn persoonlijkheid dient op te groeien in een gezinsomgeving. Artikel 9, lid 1, van dit verdrag bepaalt aldus dat de staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn ouders tegen hun wil, en overeenkomstig artikel 10, lid 1, volgt uit deze verplichting dat aanvragen van een kind of van zijn ouders om een staat die partij is, voor gezinshereniging binnen te gaan of te verlaten, door de staten die partij zijn met welwillendheid, menselijkheid en spoed worden behandeld.

58 Ook het Handvest erkent in artikel 7 het recht op eerbiediging van het privé- leven en het familie- en gezinsleven. Deze bepaling moet worden gelezen in samenhang met de verplichting van artikel 24, lid 2, van het Handvest om rekening te houden met de belangen van het kind, en met inachtneming van de in artikel 24, lid 3, tot uitdrukking gebrachte noodzaak dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders onderhoudt.

59 Deze verschillende teksten leggen de nadruk op het belang van het gezinsleven voor het kind en bevelen de staten aan om rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheppen geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij de staten een zekere beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging.“

Voorts is het van belang om te wijzen op het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het volgende wordt overwogen:

“78. De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Detiček, punt 34).

79 Het is juist dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging (zie in die zin arrest Parlement/Raad, punt 59).

80 Bij een dergelijk onderzoek en met name bij de bepaling of de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86 zijn vervuld, moeten de bepalingen van deze richtlijn echter tegen de achtergrond van de artikelen 7 en 24, leden 2 en 3, van het Handvest worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van punt 2 van de considerans en artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen.

86. Het is aan de bevoegde nationale autoriteiten, bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen.”

In de richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG (COM (2014) 210 final van 3 april 2014) stelt de Commissie dat: *“Overeenkomstig artikel 5, lid 3, tweede alinea, en overweging 7, kunnen de lidstaten, in passende gevallen, afwijken van de algemene regel van de eerste alinea en de richtlijn toepassen in situaties waar de eenheid van het gezin kan worden behouden vanaf het begin van het verblijf van de gezinshereniger. Daarom kunnen de lidstaten, in passende gevallen, aanvaarden dat een verzoeken wordt ingediend wanneer de gezinsleden zich al op hun grondgebied bevinden. De lidstaten hebben een ruime beoordelingsmarge bij het bepalen van de gepastheid van de omstandigheden.”* De Commissie verduidelijkt daarbij dat lidstaten bijvoorbeeld afwijking kunnen overwegen in het geval van pasgeborenen, onderdanen van derde landen die geen visum nodig hebben, een situatie waarin een afwijking het beste wordt geacht voor de belangen van minderjarige kinderen, een relatie die is ontstaan voor binnenkomst en waarbij de partners gedurende een aanzienlijke periode hebben samengewoond, humanitaire redenen, etc. Deze voorbeelden zijn niet exhaustief en hangen altijd af van het individuele geval, aldus de Commissie. Hierbij stipt de Raad aan dat deze richtsnoeren niet bindend zijn maar wel gezaghebbend.

Uit het een en ander volgt dat, zonder afbreuk te doen aan hun beoordelingsmarge, Lidstaten gehouden zijn om verzoeken om gezinshereniging te onderzoeken *in* het belang van betrokken kinderen en dit teneinde het gezinsleven te begunstigen. Lidstaten dienen bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86/EG - inclusief de vraag of er sprake is van een passend geval (d.i. een buitengewone omstandigheid) waar een verzoek tot gezinshereniging op het grondgebied kan worden ingediend - een *“evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van alle in het geding zijnde belangen”* en *“daarbij in het bijzonder rekening te houden met belangen van de betrokken kinderen”*.

4.7. Tenslotte wijst de Raad nog op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) inzake artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM omvat zowel negatieve als positieve verplichtingen voor Staten. Wanneer een vreemdeling nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, *quod in casu*, moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Wat immigratie betreft, oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In die zin stelt het EHRM dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, par. 70).

Evenwel, waar kinderen betrokken zijn, moeten deze elementen van migratiecontrole worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, *Polidario v. Zwitserland*; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, *M.P.E.V. v. Zwitserland*; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan e.a. v. Noorwegen*; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 109).

4.8. De aanvraag om toelating tot verblijf werd onontvankelijk verklaard, daar de gemachtigde besluit dat verzoeker niet is getroffen door buitengewone en onvoorziene omstandigheden om een visumaanvraag in Marokko in te dienen. Hij motiveert dit besluit als volgt:

“Bovenstaande argumenten rechtvaardigen niet dat de aanvraag gezinshereniging bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van betrokkene ingediend wordt en niet via de bevoegde diplomatieke post in Marokko. Het feit dat betrokkene een effectief huwelijks - en gezinsleven onderhoudt betreffen elementen die hier in casu niet in vraag worden gesteld. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn familie in België, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Van zodra betrokkene zich in zijn land van herkomst in regel heeft gesteld met de Belgische immigratiewetgeving, staat het hem vrij zich terug te verenigen met zijn familie op het Belgisch grondgebied. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten verstoort het gezinsleven niet ernstig.

Vanaf betrokkene via de Belgische diplomatieke post in het bezit gesteld werd van het vereiste D visum kan hij zijn toekomst in België verder uitbouwen. De gegevens dat betrokkene reeds verschillende cursussen volgde en oog heeft op werk in België, kunnen zijn sociaal - economische (re) integratie in het Rijk enkel positief beïnvloeden. Een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene (

Marokko) om een visumaanvraag in te dienen brengt kosten en inspanningen mee, maar hier hebben andere vreemdelingen echter ook mee te kampen.

Betrokkene is aldus niet getroffen door buitengewone en onvoorziene omstandigheden om de aanvraag aldaar in te dienen, als bedoeld in hoofde van art 12 bis , §1, 3° VW. Het is voor betrokkene aldus niet onmogelijk om tijdelijk naar zijn land van herkomst terug te keren, en de huidige beslissing stuurt op geen enkele wijze aan dat de toekomst van betrokkene in Marokko zou liggen in plaats van in België; wel dat de geijkte procedure dient te worden gevolgd volgens de bepalingen van art 10 van de wet van 15.12.1980.”

Uit deze bewoordingen volgt dat de gemachtigde de vraag of de aanvraag in België kan worden ingediend negatief beantwoordt nadat hij op algemene wijze een belangenafweging heeft gemaakt in het licht van het gezinsleven van verzoeker.

4.9. *In casu* stelt de Raad vast, bij nazicht van het administratief dossier, dat de gemachtigde op de hoogte was van het bestaan van de minderjarige zoon van verzoeker en de zeer jonge leeftijd van het kind. Verzoeker wees hierop in zijn motivatiebrief, gevoegd bij de aanvraag vermeld in punt 1.1.

De Raad kan uit de bewoordingen van de bestreden beslissing evenwel niet opmaken of de gemachtigde daarbij - in overeenstemming met artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet, zoals Handvest- en richtlijnconform uitgelegd, en artikel 8 EVRM - in het bijzonder aandacht heeft gehad voor het betrokken kind en zijn particuliere belangen. Er is geen aanwijzing dat de gemachtigde in zijn oordeel dat er geen buitengewone omstandigheden zijn daar slechts sprake is van een tijdelijke scheiding die het gezinsleven niet ernstig verstoort, op concrete wijze terdege de belangen van het betrokken kind, dat eveneens wordt getroffen door de bestreden beslissing, in overweging heeft genomen. Aldus blijkt niet dat de gemachtigde een beoordeling heeft gemaakt van alle in het geding zijnde belangen. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier enige belangenafweging die aantoont dat terdege rekening werd gehouden met de belangen van het betrokken minderjarig kind. Hierbij moet worden benadrukt dat de gemachtigde weliswaar *in casu* over een ruime beoordelingsmarge beschikt, maar deze beoordelingsmarge impliceert eveneens een meer nauwgezette motiveringsplicht, die des te meer geldt in het licht van artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet – bepaling die moet worden uitgelegd in het licht van de richtlijn 2003/86/EG en de rechtspraak van het Hof van Justitie – en de billijke belangenafweging vereist onder artikel 8 EVRM. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling of belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

4.10. In haar nota ontwikkelt de verwerende partij geen enkele repliek met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet en de verplichting die daaruit volgt om terdege rekening te houden met het belang van het betrokken kind. Verwerende partij betwist niet dat ze gehouden was om conform artikel 12bis § 7 van de Vreemdelingenwet terdege rekening te houden met het belang van het betrokken kind. De verwerende partij toont verder ook niet aan dat ze dit heeft gedaan of niet moest doen.

De verwerende partij ontwikkelt een betoog gebaseerd op de rechtspraak inzake artikel 8 EVRM, met verwijzing naar de zaken Antwi en Nuñez waar het EHRM het belang van het kind betrok in het zijn belangenafweging. Dit maakt een *a posteriori* motivering uit aangezien nergens in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij in haar belangenafweging inderdaad, zoals artikel 8 EVRM en artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet vereisen, op concrete wijze rekening heeft gehouden met het belang van het kind.

De verwerende partij benadrukt dat verzoeker zijn gezinsleven heeft ontwikkeld in illegaal verblijf en daaruit geen rechten kan putten door de Belgische staat voor een *fait accompli* te stellen. Ook dit maakt een *a posteriori* motivering uit die niet in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier terug te vinden is. Bovendien gaat verwerende partij hierbij voorbij aan het feit dat verzoeker een verzoek tot gezinshereniging indiende op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting vormt van artikelen 4 en 7 van Richtlijn 2003/86/EG. Het Hof van Justitie oordeelde reeds in de zaak C-540/03 dat richtlijn 2003/86/EG verder gaat dan artikel 8 EVRM, aangezien artikel 4, lid 1, van de richtlijn precieze verplichtingen oplegt aan de lidstaten waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden. Daardoor zijn de lidstaten verplicht om, in de door de richtlijn vastgestelde gevallen, de gezinshereniging van de leden van het kerngezin van de gezinshereniger toe te staan zonder dat de lidstaten hier hun beoordelingsmarge kunnen uitoefenen en voor zover is voldaan aan de in artikel 7 van

de richtlijn gestelde voorwaarden. Wat betreft de gezinsleden van de gezinshereniger, specificceert de richtlijn overigens dat het moet gaan om “*onderdanen van een derde land met ongeacht welke status*”. Artikel 10, § 1, 4° voorziet dat een echtgenoot van een in België verblijfsgerechtigde derdelander, van rechtswege toegelaten is tot verblijf mits aan de gestelde verblijfsvoorwaarden is voldaan. Noch uit de richtlijn 2003/86/EG noch uit de Vreemdelingenwet volgt dat het ontwikkelen van een gezinsleven tijdens legaal verblijf een voorwaarde is om een verblijfsrecht te bekomen. Daarenboven is dit betoog niet dienstig nu de bestreden beslissing zich (nog) niet uitspreekt uit over de vraag of verzoeker in aanmerking komt voor een verblijfsrecht, maar wel over de vraag of verzoeker zijn verzoek tot gezinshereniging kan indienen in België.

4.11. Uit het hierboven gestelde volgt dat niet blijkt dat de gemachtigde in zijn de beoordeling van de aanvraag om toelating tot verblijf als onontvankelijk bij gebrek aan buitengewone omstandigheden, terdege rekening heeft gehouden met de belangen van het betrokken kind. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 12*bis*, § 7 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 8 EVRM wordt aangetoond. De nota van verwerende partij laat niet toe anders te besluiten.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden van de eerste bestreden beslissing, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4.12. Onder het randnr. 3 werd hoger reeds vastgesteld dat pas tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd besloten nadat de gemachtigde tot het besluit was gekomen dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die een terugkeer naar Marokko verhinderen om daar het verzoek tot gezinshereniging in te dienen. De beslissing van 19 november 2014 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, is aldus duidelijk genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing,

Uit de bespreking onder randnr. 4.7. volgt dat niet blijkt dat terdege rekening werd gehouden met de belangen van het betrokken kind bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Evenmin blijkt uit het bestreden bevel en het administratief dossier dat bij de afgifte van dit bevel rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, zoals nochtans vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dient dan ook samen met de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 november 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES